použitím byl zákon porušen. V tomto směru nebylo proto lze zmateční stížnosti vyhověti.

Čís. 4391.

Rozšiřoval-li kdo leták, jehož obsahem byl spáchán přečin proti bezpečnosti cti, jen z nedbalosti, neznaje jeho obsah, nedopouští se urážky na cti ani přestupku podle čl. III zák. čís. 142/1868 nebo podle § 6 tisk. nov.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, Zm I 443/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Litoměřicích ze dne 6. března 1931, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti tiskem podle §§ 487, 488, 491 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek čís. 4 § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že kmetský soud nesprávně použil vydaných zákonů, vycházeje z předpokladu, že kulposní urážka na cti je vyloučena. Výtkou tou nedoličuje stížnost uplatňovaný formální zmatek neúplnosti řízení při hlavním přelíčení, nýbrž uplatňuje v pravdě hmotněprávní zmatek čís. 9 a) § 281 tr. ř. Činí tak neprávem. K subjektivní skutkové podstatě trestných činů proti bezpečnosti cti nevyhledává se sice přímý urážlivý úmysl, nepředpokládá se »animus injuriandi«, nýbrž stačí vědomí pachatele, že se svým činem dotýká cti jiné osoby některým ze způsobů v §§ 487 až 496 tr. zák. blíže naznačených; nestačí však, jak se stěžovatel mylně domnívá, jen kulposní jednání, pouhá nedbalost, záležející v tom, že prý obžalovaný jako rozšiřovatel při povinné pozornosti musil věděti, že jím rozšiřovaný leták může obsahovati urážku na cti. Tímto právním stanoviskem řídil se i kmetský soud. Při tom se podotýká, že arciť i rozšiřovatel závadného letáku, ač není jeho původcem, může trestně zodpovídati za jeho obsah, neboť podle §§ 1, 24 tiskové novely platí o trestní zodpovědnosti za obsah neperiodického tiskopisu ustanovení zákonů trestních, pokud není v tiskové novele jinak ustanoveno, a platí tudíž v té příčině s vytčeným právě omezením i §§ 7, 10, 239 tr. zák., avšak jen, jsou-li tu podmínky přičítatelnosti trestného činu podle všeobecných předpisů trestního zákona. Těchto podmínek však tu podle zjištěného stavu věci není, pokud jde o urážku na cti jakožto trestný čin vědomě spáchaný, poněvadž kmetský soud zjistil, že obžalovaný neznal vůbec obsah závadného letáku, a obžalovaný jako původce letáků vůbec nepřichází v úvahu. Poukazuje-li stížnost dále k tomu, že kmetský soud měl obžalovaného uznati vinným aspoň přestupkem čl. III zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. (zanedbáním povinné pozornosti), přehlíží, že podle § 40 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. (tisková novela) neplatí, pokud jde o trestné činy uvedené

v tomto zákoně — a o takový trestný čin tu jde — čl. III zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. Ustanovení § 6 tiskové novely výslovně omezuje zodpovědnost za zanedbání povinné péče při periodickém tiskopise na odpovědného redaktora, a podle § 24 tiskové novely jest ustanovení § 6 užíti i na činy v § 1 uvedené, byly-li spáchány obsahem neperiodického tiskopisu, s tou odchylkou, že na místo zodpovědného redaktora nastupuje nakladatel (vydavatel) a, není-li znám, zodpovědný správce tiskárny. Nepřichází tudíž vůbec v úvahu kulposní čin, pokud jde o rozšiřovatele letáku, jehož obsahem byl spáchán přečin proti bezpečnosti cti, trestný podle § 493 tr. zák. (§ 1 tisk. novely), a není proto třeba se obírati s dalšími vývody stížnosti po této stránce.

Čís. 4392.

Okolnost, která jest důvodem pro rozvod manželství, může býti důvodem i pro nesplnění slibu uzavříti manželství (§ 506 tr. zák.); na trestní posouzení nesplnění tohoto slibu nelze však použíti ustanovení občanského práva o tom, že se odpuštěním vzdává účastněný práva uplatňovati určité okolnosti jako důvod rozvodu.

Odsouzením svedené pro zločin stal se manželský slib nezávazným, třebaže svůdce výslovně neprohlásil, že slib zrušuje (necítí se jím vázán); nezáleží ani na tom, že pak v poměru se svedenou pokračoval.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, Zm II 8/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského soudu trestního jako soudu odvolacího v Brně ze dne 9. března 1931, jímž byl obviněný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přestupek zmrhání pod přípovědí manželství podle § 506 tr. z.

Důvody:

Františka R-ská podala dne 31. srpna 1930 u okresního soudu trestního v Brně trestní oznámení na obviněného pro přestupek podle § 506 tr. zák.; v oznámení uvádí, že se seznámila s obviněným v roce 1924, že ho představila svým rodičům, které prosil, by mu dovolili vzíti si ji za manželku; jí samé že v té době nesčetněkráte sliboval, že si ji určitě vezme za manželku, a že se mu následkem těchto opětovných slibů tělesně poddala, neměvši před tím žádný intimní poměr a jsouc do té doby pannou. Obviněný našel si zaměstnání v P., kde byl asi 3 roky, dojížděje však v té době každý měsíc jednou nebo dvakráte do B., ona pak navštěvovala jeho rodiče, kde trávila dovolenou; pak obviněný dostal místo ve V. a i v té době ji každý měsíc navštěvoval. Uzavření sňatku však neustále oddaloval, až dopisy z 1. a 13. srpna 1930 bez příčiny zrušil s ní poměr, uváděje, že prý jeho matka má pochybnosti o sňatku. Obviněný se hájil v trestním řízení, že R-ské nikdy manželství nesliboval ani ji takovým slibem nepřiměl k mimomanželské souloži. Soulož samu obviněný připouští, udávaje, že k ní došlo asi za 3 nebo 4 měsíce po seznámení. Uvádí dále, že dne 30. září 1926 dostal od ní dopis, v němž mu sděluje, že se